

...vždyť trocha poezie...

(Český zápas)

Ano, právě na text známé písně z dílny populární dvojice S + Š jsem vzpomněl ve chvíli, kdy jsem po určité pauze opět bral do rukou knížku básní. Ač jako čtenář poezie zůstávám i nadále spíše staromilcem a tudíž raději sáhnu po verších našich předních klasiků, v nichž mě obzvláště lákají příslovečně pravidelné rytmy a rýmy, přece jen občas neodolám nutkání po změně a četbě něčeho, co se ustáleným formám české klasické poezie zcela vymyká.

Sevřený verš – často až příliš skoupý na slova – jenž jest znakem ryze moderní poezie, vydává na umenšené ploše své překvapující výpovědi ve širavé ironii, s bryskní kritikou mnohdy i sebe samého, avšak vždycky vtipně a neotřele, nově a neukázale tak, aby úspornost slov nutila k domyšlení nevyřčeného... Zhruba taková je poezie bratra Aloise Volkmana, lékaře i básníka v jedné osobě. Jeho dosud vydané básnické sbírky si svou svěžím a působivou melodikou jednotlivého verše již dávno našli cestu k čtenářům zejména mladší generace. Není divu: básník trefně vypovídá o tom, co je nám blízké a co neodmyslitelně náleží k našemu všednímu životu. Volkmanovo básnické vyznání je vcelku velice prosté a tiché, nevtíravé, avšak přesto výrazně působivé. Stejně jako tiše a prostince vyhlížejí věci a děje kolem nás, jež mají v našem životě své nezastupitelné místo a určení, promlouvá k nám básník a činí to způsobem, který rázem zaujme pozornost. Jistě proto, že si všímá věcí a dějů všedního dne a dovede o nich podat svou plastickou výpověď. Volkman ví, že být básníkem znamená poodhalovat ledví života kolkolem klokotajícího a současně s tím i pootevírat oči druhých k novým viděním, která jakoby znovu a znovu objevovala a nacházela pod nánosy prachu všednosti cosi imaginárně přitažlivého a tak pomáhala dotvářet náš nový vztah k životu a všemu co s tímto životem souvisí. Spatřuji v tom umocnivou sílu Volkmanovy poezie, jež bez nějakých zvláštních příkras a v jednoduchých výrazových prostředcích plně postihuje to, o čem bychom se snad chtěli někdy rozhovořit, avšak pro to postrádáme patřičných slov. Básník Volkman to dovede vyjádřit velmi přesně, výstižně a přitom živě a způsobem sobě vlastním jak v myšlence, tak i v básnickém obratu, což vzbuzuje oprávněný obdiv. Volkmanova adresná kritika náboženské vážnosti a povrchnosti, která provází jeho básnickou sbírku "Znovuzrození" (vydaná péčí účelového zřízení ČČSH Blahoslav) respektive první část této básnické sbírky, cele potvrzuje, že básník vnímavě sleduje život se všemi jeho negativními jevy a jejich nelíbivý obraz těsná do zrcadla, které nastavuje přes oko čtenáře svých veršů. Nenásilně, ale s úsměvnou ironií karikuje naši "církevnickou" z pohodlnělost a letargii, které nás vřazují do rolí statistů, hrajících bez zápalu a nadšení pouze sami sobě. Slovo básníka doprostřed našeho společenství dozajista očekává naši adekvátní odpověď v duchovní rozváženosti jednoho každého z nás i v ochotě přispívat rozhodným činem. Jak a kdy rozvaž každý sám! Snad ti k tvému rozhodování přispěje i útlá knížka veršů Aloise Volkmana, o níž tě – čtenáři – v těchto neumělých řádcích zpravuji. Otevři a čti: "...vždyť trocha poezie..."